

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/331/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5811204196
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5811204196.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., ul. K. č. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Róbertom Slamkom, advokátom, so sídlom V. C., ul. P. č. XXXX/XX, proti žalovanej: W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. č. XXX, zastúpená splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, ul. Radlinského č. 49, IČO: 36 858 501, o zaplatenie sumy 18.693,21 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/65/2012-332 zo dňa 02. marca 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v sume 434,32 Eur na účet jej splnomocneného zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Škerda, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, ul. Radlinského č. 49 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 8C/65/2012-332 zo dňa 02.03.2015 žalobu zamietol (výrok I.). Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1.121,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.541,76 Eur, a to ich zaplatením právneho zástupcovi žalovanej Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 49, IČO: 36 858 501, v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Žalobcu zaviazal nahradiť štátu trovy konania vo výške 48,92 Eur ich zaplatením na účet tunajšieho súdu v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.).

Konštatoval, že žalobou doručenou súdu dňa 27.07.2011 žalobca žiadal zaviazat' žalovanú na zaplatenie čiastky 18.697,21 Eur s odôvodnením, že so žalovanou ako poloviční podieloví spoluvlastníci odpredali manželom Y. byt č. 23 na A. ulici č. XXX/XX v G. za kúpnu cenu 43.152,- Eur. Časť kúpnej ceny v sume 32.769,24 Eur bola vyplatená na účet žalovanej, ktorá mu však nevyplatila žalovanú čiastku pripadajúcu na jeho podiel po odpočítaní nákladov 500,- Eur na realitnú kanceláriu, čiastky 1.687,35 Eur pripadajúcej na jeho dlh v Stavebnom bytovom družstve a čiastky 691,44 Eur ako jeho ďalšieho dlhu. Odporkyňa namietala, že pri predaji bytu sa so žalobcom dohodli, že finančné prostriedky získané z predaja bytu sa použijú na úhradu záväzkov, na kúpu iného bytu a na kúpu určitých vecí a na úhradu výdavkov ich spoločných detí. V súlade s dohodou a so súhlasom žalobcu finančné prostriedky aj použila.

Okresný súd rozsudkom v prvom poradí návrh žalobu žalobcu zamietol. Mal za to, že vzhľadom na vykonané dôkazy žalobca svojim správaním sa pred predajom i po predaji bytu dal nepochybne najavo svoju vôľu, že prenecháva žalovanej zvyšné finančné prostriedky pripadajúce na jeho podiel po odpočítaní dlhov. Došlo tým medzi účastníkmi k vzniku darovacej zmluvy, ktorej podstatou je dobrovoľnosť a bezodplatnosť (§ 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neformálny spôsob vzniku darovacej zmluvy medzi účastníkmi bol prípustný a nevyžadovala sa na jej uzavretie žiadna špecifická

(písomná) forma, pretože jej predmetom boli finančné prostriedky a tieto už boli k dispozícii žalovanej. Súd preto v konaní nemal preukázané, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka tým, že bez právneho dôvodu obdržala za odpredaný byt po odpočítaní dlhov väčšiu čiastku, aká by náležala podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako polovičnej podielovej spoluvlastníčke. Žalovaná si ponechala zvyšok vyplatenej kúpnej ceny na základe platného právneho úkonu, ktorým bola v danom prípade darovacia zmluva, a teda neexistuje jej povinnosť zaplatiť žalovanú čiastku žalobcovi podľa § 451 ods. 1 a § 456 Občianskeho zákonníka. Súd preto žalobu zamietol. K námietke premlčania dodal, že v zásade nemožno vylúčiť jej dôvodnosť, pokiaľ pri podpise kúpnej zmluvy dňa 24.07.2009 mal žalobca vedomosť o vložení peňazí kupujúcimi na účet žalovanej (a teda žaloba bola podaná po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ale pre posúdenie jej dôvodnosti by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie (minimálne vypočutím manželov Y.), ktoré vzhľadom na vznesené námietky až v záverečnej reči vykonané nebolo a nebolo potrebné už vzhľadom na preukázanú neexistenciu nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Krajský súd v zrušujúcom uznesení a to oboznámiac sa s obsahom výpovedí účastníkov konania, svedkov a listinných dôkazov dospel k záveru, že vykonané dôkazy nenasvedčujú tomu, že by medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu darovacej zmluvy a žalovaná bola preto oprávnená peňažné prostriedky si ponechať ako dar. Súhlasil s odvolaním žalobcu v tom, že nebola rozhodujúca skutočnosť týkajúca sa toho, že cca dva roky sa nedomáhal vrátenia peňazí. Rovnako aj s tým, že najväčšia siedma časť kúpnej ceny zaplatená na účet žalovanej sama o sebe nesvedčí o skutočnom darovaní. Svedkovia tiež nepotvrdili účasť pri uzavretí darovacej zmluvy, prípadne nepochybné vedomosti o jej uzavretí. Po prevzatí peňazí žalovanou sa tak podiel prislúchajúci žalobcovi nedostal do jeho dispozície. Následne potom žalobca peniaze nevydal napríklad žalovanej do ruky alebo príkazom k prevodu alebo výplate peňazí z jeho účtu, ktoré by ako dar prijala. Okrem toho žalovaná v konaní pred okresným súdom ani neargumentovala svoje konanie uzavretou darovacou zmluvou. Nebola tak preukázaná existencia a obsah zmluvného dojednania v zmysle ust. § 628 Občianskeho zákonníka (darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému, tento dar alebo sľub prijíma). Rozhodnutie okresného súdu preto podľa odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci. V ďalšom konaní mal sa preto okresný súd opätovne zaoberať posúdením konania žalovanej v tom, či nešlo o iný právny dôvod prijatia peňazí a tento subsumovať pod príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súd ani po opätovnom vypočutí účastníkov konania, ako aj svedkov (manželov Y. - kupujúcich) nezistil žiadnu odlišnú či novú skutočnosť, ktorá by ho viedla k inému záveru než takému, že žalovaná si oprávnenne ponechala peniaze poukázané na jej účet kupujúcimi v súvislosti s predajom spoločného bytu. Bolo preukázané, že žalobca skutočne v súvislosti s predajom bytu prejavil neformálne svoju vôľu ponechať žalovanej ako svojej vtedajšej manželke k dispozícii peňažné prostriedky z predaja spoločného bytu.

Podľa súdu je síce právom účastníka podať žalobu na súd kedykoľvek, faktom však je, že žalobca podal túto žalobu dlhý čas po tom, čo kupujúcimi boli peňažné prostriedky za odpredaj bytu vyplatené na účet žalovanej, pričom ani jeden z dôkazov vykonaných v konaní nepreukazuje, že by žalobca požadoval od žalovanej svoju čiastku kúpnej ceny niekedy pred podaním žaloby. Žalobca poukazoval na e-mail, ktorý mal zasláť niekedy v polovici roku 2011 svojmu právnenému zástupcovi, faktom je, že v zásade dva roky od predaja byt nepodnikal žiadne právne kroky na to, aby tieto finančné prostriedky od žalovanej získal. Síce to odôvodňoval tým, že si myslel, že sa k nemu žalovaná ešte vráti, no práve toto jeho vyjadrenie je nepriamym dôkazom o jeho motivácii nechať žalovanej svoju časť kúpnej ceny, i vzhľadom na potrebu zabezpečiť ich spoločné deti. K náprave vzťahu v manželstve nedošlo, práve naopak, manželstvo účastníkov bolo v roku 2010 rozvedené a pokiaľ ani do súčasnosti účastníci vzájomný vzťah neobnovili, je len pochopiteľné, že žalobca si svoje slová o ponechaní prostriedkov žalovanej „rozmyslel“ a podal túto žalobu, a to evidentne vychádzajúc z faktu, že žiadna písomná dohoda takéhoto obsahu neexistuje. Ako ináč si totiž možno vysvetliť osobné vyjadrenia žalobcu, ktorý viackrát požadoval, aby žalovaná v konaní predložila doklad o darovaní peňazí.

Ďalej súd uviedol, že je faktom, že práve najväčšia siedma časť kúpnej ceny bola zaplatená na účet žalovanej. Žalobca nijak nespochybnil, že v tom čase mal svoj vlastný bankový účet. Ak by nechcel svoj podiel z kúpnej ceny ponechať v prospech žalovanej a detí, nepochybne by ako účastník kúpnej zmluvy trval na tom, aby mu podiel bol poukázaný na svoj vlastný účet a nie na účet žalovanej. Ako vyplynulo z výpovedí matky žalovanej i účastníkov, už vtedy boli vzťahy medzi nimi ako manželmi narušené, bývali každý vo vlastnej izbe, a preto súd neuveril tvrdeniu žalobcu, že peniaze išli na účet žalovanej, lebo jej veril. Sám žalobca sa totiž pred súdom vyjadril, že byt sa predával, lebo „už spolu nemohli vydržať“,

čo je síce v rozpore s vyjadreniami svedkov, že byt sa predával z dôvodu hroziacich exekúcií, ale zase sa tu súvisle s ostatnými dôkazmi ponúka iba logické vysvetlenie po poukázaní prostriedkov na účet žalovanej z dôvodu, že žalobca peniaze nechcel, a preto nemal žiadne výhrady proti ich zaslaniu na účet žalovanej, ktorá ich následne použila na kúpu druhého bytu pre deti a ich potreby a voči tomu žalobca v tom čase nič nenamietal.

Tiež je podľa súdu faktom vyplývajúcim z kúpnej zmluvy, ktorou došlo k predaju spoločného bytu, z výpovedí účastníkov i matky žalovanej, že časť kúpnej ceny sa použila na úhradu dlhov. Preto vzhľadom na už vykonané dôkazy súd považoval za nadbytočné vykonávať listinné dôkazy (č.l. 136 - 241 spisu) navrhované žalovanou stranou na preukázanie toho, že aj zvyšok prostriedkov bol tak povediac „do koruny“ použitý na úhradu potrieb spoločných detí účastníkov Lei a M. K.. L. K. potvrdila, že sa rodičia dohodli na kúpe bytu, úhrady dlhov a úhrad ich potrieb ako detí, pričom sa M. K. vyjadril v zásade rovnako. Títo síce neboli priamymi aktérmi takejto dohody svojich rodičov, lebo je zrejmé, že v tom čase už v zásade ako dospelé deti žijúce so svojimi rodičmi v spoločnej domácnosti vedeli, ako ich rodičia - najmä otec, chcú naložiť s prostriedkami obdržanými z predaja bytu. V konečnom dôsledku obe deti účastníkov konania podľa názoru súdu nielen vzhľadom na časový odstup, ale aj vzhľadom na spôsob, akým došlo k prenechaniu peňazí ich otcom matke, ani nemohli povedať, že v konkrétny deň sa otec s matkou dohodli na prenechaní peňazí. Podľa názoru súdu stav, aký nastal medzi účastníkmi konania v súvislosti s peniazmi získanými z predaja bytu, pomerne výstižne opísala dcéra účastníkov L., ktorá sa vyjadrila, že otec stále tvrdil, že z predaja bytu nič nechce. Súd nemal dôvod neveriť pravdivosti jej výpovede, pretože i keď označila svoj vzťah k nemu za narušený, jej v skutočnosti kladný vzťah k otcovi bol na pojednávaní dokumentovaný tým, že bolo na nej zreteľné značné citové pohnutie pri opise zažitej minulosti, pri ktorej používala označenie otca ako „tatino“.

O tom, že žalobca prenechal žalovanej celú sumu, ktorá by mu z predaja bytu prináležala, svedčí aj to, že celú dobu s vyplatenými prostriedkami disponovala žalovaná v prospech spoločných detí, čo žalobca v konaní nespochybňoval.

Napokon považoval súd za potrebné uviesť, že verziu žalobcu o tom, ako sa so žalovanou dohodli na vyplatení polovice kúpnej ceny, nepotvrďuje okrem nedôveryhodnej výpovedi jeho samotného, žiaden vykonaný dôkaz.

Vzhľadom na vykonané dôkazy žalobca podľa názoru súdu svojim správaním sa pred predajom aj po predaji bytu kúpnu zmluvou zo dňa 24.07.2009 dal nepochybné najavo svoju vôľu, že prenecháva žalovanej k dispozícii zvyšné finančné prostriedky pripadajúce na jeho podiel po odpočítaní dlhov. Takýmto konkludentným spôsobom došlo z jeho strany k návrhu na uzavretie zmluvy (§ 43a Občianskeho zákonníka), ktorý rovnako konkludentným spôsobom žalovaná aj prijala (§ 43c Občianskeho zákonníka). Tým došlo medzi účastníkmi k vzniku príkaznej zmluvy, ktorej zmyslom je zaobstaranie určitej záležitosti pre príkazcu. Občiansky zákonník upravuje príkaznú zmluvu v ust. § 724 tak, že príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť. Žalovaná ako príkazník naložila s podielom z kúpnej ceny pripadajúcim na žalobcu ako príkazcu tak, ako sa na to obaja neformálne dohodli - kúpila byt pre deti, vyplatila ostatné dlhy a použila prostriedky v prospech detí. Súd preto v konaní nemal preukázané, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka tým, že by bez právneho dôvodu obdržala za odpredaný byt po odpočítaní dlhov väčšiu čiastku, aká by jej patrila podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako polovičnej podielovej spoluvlastníčke. Žalovaná disponovala so zvyškom vyplatenej kúpnej ceny, na základe platného právneho úkonu, ktorým bola v danom prípade príkazná zmluva, a preto nemá povinnosť zaplatiť žalovanú čiastku žalobcovi podľa § 451 ods. 1 a § 456 Občianskeho zákonníka. Súd preto žalobu opätovne zamietol.

V závere odôvodnenia rozhodnutia súd uviedol, že v konečnom dôsledku by musel prihliadnuť na námietku premlčania, dôvodne vznesenú žalovanou, pretože uveril jej výpovedi, že dňa 24.07.2009 v byte účastníkov oznámila žalobcovi, že peňažné prostriedky jej boli pripísané na účet. Žalobca nijako dôveryhodne nevysvetlil, od koho a kedy sa vôbec dozvedel, že kúpna cena bola kupujúcimi uhradená. Ako uviedli pred súdom, manželia Y., ani jeden z nich so žalobcom v kontakte po odpredaji nebol, a teda žalobca mohol mať informáciu o úhrade zvyšku kúpnej ceny v podstate len od žalovanej. Žaloba bola podaná na súd po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, plynúcej odo dňa 24.07.2009, kedy žalobca už vedel, že žalovaná ma na účte peňažné prostriedky z odpredaja bytu. Koniec premlčacej doby pripadá na deň 24.07.2011 a pokiaľ žaloba bola podaná na súd po jej uplynutí dňa 27.07.2011, nebolo by možné žalované právo priznať podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu jeho premlčania.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a žalovanej ako úspešnej účastníčke priznal voči neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania za

súdny poplatok 1.121,50 Eur z odporu proti platobnému rozkazu a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.541,76 Eur.

Vychádzajúc z ust. § 148 ods. 1 O. s. p. a výsledku konania, v ktorom bola úspešná žalovaná, uložil súd neúspešnému žalobcovi nahradiť štátu trovy konania vo výške 48,92 Eur hrađené z titulu svedočného O. Y..

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní sa v plnej miere nestotožnil s vyhodnotením vykonaných dôkazov súdom, nakoľko nepovažoval za preukázané v konaní to, že neformálne prejavil svoju vôľu darovať žalovanej peňažné prostriedky z predaja spoločného bytu. Skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že dlhšiu dobu nepodnikol žiadne právne kroky na získanie peňažných prostriedkov od žalovanej, nepovažoval za podstatnú a svedčiacu o tom, že by prostriedky žalovanej skutočne daroval.

Podľa žalobcu súd v otázke premlčania rozhodol len na základe tvrdenia žalovanej, ani nikto z predvolaných svedkov nepotvrdil, že dňa 24.07.2009 v byte účastníkov žalovaná oznámila žalobcovi, že peňažné prostriedky jej boli pripísané na účet, je možné, že účastníci kúpnej zmluvy boli informovaní o tom, že ak budú doklady o prevoze bytu na sporiteľňu predložené, vtedy budú peniaze prevedené na účet predávajúcich, ale žalovaná ho neinformovala o predložení dokladov v Slovenskej sporiteľni. Žalobca mal teda za to, že nebolo preukázané, že by malo dôjsť k premlčaniu jeho nároku.

Taktiež skutočnosť, že najväčšia časť kúpnej ceny bola zaplatená na účel žalovanej, ešte nepreukazuje jeho úmysel peňažné prostriedky darovať žalovanej. V čase prevodu bytu stále žil v jednej domácnosti so žalovanou, stále boli manželia a on jej stále dôveroval.

Ďalej žalobca uviedol že z výpovedí svedkov nikto nevypovedal, že by počul alebo mal vedomosť o existencii darovacej zmluvy, ktorou mali byť jeho peňažné prostriedky obdržané z predaja bytu darované žalovanej. Z toho dôvodu tvrdenie súdu obsiahnuté v rozsudku považoval za nepreukázané.

Žalobca mal za to, že súd vo veci neúplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a pri hodnotení vykonaných dôkazov hodnotil tieto jednostranne v prospech žalovanej. Navrhol preto, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil a podanej žalobe vyhovel, resp. aby rozhodol v zmysle ust. § 221 ods. 1 O. s. p., teda uvedené rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalobcu zaviazal nahradiť jej aj trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom v sume 434,32 Eur.

Odvolanie podané žalobcom nepovažovala za dôvodné. Okresný súd rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové závery. Podľa nej je vecou súdu, aby zistený skutkový stav právne posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Z hľadiska žalovanej je pritom rozhodujúce, že bez ohľadu na právne posúdenie zisteného skutkového stavu u nej nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd z vykonaných dôkazov vyvodil správny záver pokiaľ ide o ňou vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku v zmysle ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z jej výpovede, ako aj výpovedí svedkov Ing. N. Y. a Ing. O. Y. bolo nepochybne preukázané, že žalobca sa už dňa 24.07.2009 dozvedel, že žalovaná má na svojom účte peňažné prostriedky z odpredaja bytu. Žalobca pritom podal žalobu až po uplynutí trojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolaací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedli v rámci odvolacieho konania tak žalobca ako aj v písomnom vyjadrení žalovaná konštatuje, že po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Okresný súd citoval správne právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu ako celok spĺňa všetky kritéria kladené na zákonné rozhodnutie (§ 157 ods. 2 O. s. p.), keďže prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli v prejednávanej veci rozhodujúce.

Odvolanie žalobcu odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Obsahovo sa jeho odvolanie v podstate zhoduje s odvolaním podaným proti rozsudku okresného súdu v prvom poradí. Kým v tomto rozsudku okresný súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu darovacej zmluvy v zmysle ust. § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalovaná bola preto oprávnená peňažné prostriedky si ponechať ako dar, po zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu okresný súd zistený skutkový stav posúdil tak, že medzi účastníkmi konania došlo k vzniku príkaznej zmluvy podľa § 724 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorej žalovaná ako príkazník naložila s podielom z kúpnej ceny pripadajúcim na žalobcu ako príkazcu tak ako sa na tom obaja neformálne dohodli. Žalobca odvolávajúci sa na nepreukázanie darovania z jeho strany nesprávne preto reaguje na dôvody neuvádzané v tomto novom preskúmanom rozhodnutí okresného súdu. Namietanie žalobcu na prihládanie námietky premlčania zo strany okresného súdu nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Okresný súd pri svojom závere nevychádzal len z tvrdenia žalovanej ale aj výpovede svedka Ing. O. Y.. Podľa tohto pri podpise kúpnej zmluvy 24.07.2009 obaja účastníci konania vedeli, že podmienkou vyplatenia kúpnej ceny je predloženie všetkých dokladov peňažnému ústavu, pričom k tomuto došlo v tento deň a preto aj k pripísaniu peňazí na účet žalovanej. Ani odvolací súd neuveril tvrdeniu žalobcu, že ho žalovaná neinformovala o predložení dokladov peňažnému ústavu, resp. o pripísaní peňazí na jej účet. Sám žalobca aj v odvolaní potvrdil, že v čase prevodu bytu stále boli manželia, žili v jednej domácnosti a žalovanej dôveroval. Naopak on nepreukázal, že sa v uvedený deň v byte nenachádzal. Okrem toho ako konštatoval aj okresný súd žalobca nijako dôveryhodne nevysvetlil od koho a kedy sa vôbec dozvedel, že kúpna cena bola kupujúcimi uhradená keď manželia Y. po odpredaji neboli s ním v kontakte a preto mohol mať informáciu o úhrade zvyšku kúpnej ceny v podstate len od žalovanej.

Z týchto dôvodov žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také okolnosti, na základe ktorých by postup alebo rozhodnutie okresného súdu nebolo správne. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Rovnako tak aj vo výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý nebol odvolaním osobitne napadnutý.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanej ako úspešnej účastníčke konania právo na ich náhradu bolo priznané. Žalovaná si uplatňovala trovy odvolacieho konania z titulu právneho zastupovania advokátom: vyjadrenie k odvolaniu došlého dňa 21.05.2015 v sume 353,54 eur, režijný paušál 8,39 eur, DPH 72,39 eur. Odvolací súd priznal žalovanej uplatňovanú sumu ako dôvodne uplatňovanú. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 1 ods. 1, 3, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. b/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Priznanú sumu zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej na účet advokáta, ktorý ju zastupoval (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.